

Глава XII

Леден вятър шибаше лицата на четиримата конници, които стизаха през една широка тъмна улица към седемнадесетия квартал на осмия регион. В осмия регион, разположен край стръмните брегове на Петриона, живееха най-знатните и най-богатите ромеи. Там бе и дворецът на Ефросина.

Беше навалял три педи сняг. От години във Визанс не бяха виждали такова чудо. Но въпреки късния час, четиримата често срещаха весели дружини конници, генуезци с дълги широки саби, пияни търговци, с килнати към тила кожени пирамиди. От време на време, зад някои йгъл се мяркаха тъмни, дрипави образи — може би просяци, може би скитници — които, щом забелязваха императорските войници, веднага изчезваха. Недалече се чуваше ясно пляска на вълните.

— Адриан ще дойде също, нали? — попита неочаквано Теофил.

— Не, не знам, — смънка смутено Иваница, — той не е ли в Силиври?

— Страторът Адриан се завърна тази сутрин, — каза един от телохранителите.

— А! — извика неволно Иваница и веднага хвърли бегъл поглед към другите, но едва ли някой бе забелязал уплахата в гласа му. Действително, внезапното звръщане на стратора можеше да попречи гибелно на предначертаното.

Дано не се научи, че тази вечер сме у Ефросина. Ти, чудотворецо, и ти пречиста дево наша Владичице, помогнете ми! Дано го примамим някоя нова пантомимка или весел пир с жени и песни.

Старото съмнение го жегна. Ами ако Ефросина го мамеше? Ако всичко беше само нагласена примка — за да издаде мислите и кроежите си? Теофил знаеше ли нещо? Все едно! Само да свърши по-скоро! Не можеше волното чедо на Хемуса, другаря на орлите, да